

Aspekty prawne realizacji oraz rejestracji obiektów sytuowanych na wodzie

Mgr inż. arch. Andrzej Kuryłek

Pracownia projektowa Architektki Q44, Warszawa

Artykuł jest oparty na badaniu literatury, aktów prawnych, analizie projektów oraz zrealizowanych obiektów na wodzie pod kątem prawnego tła powstawania i funkcjonowania. Przepisy dotyczące obiektów, które można zdefiniować jako architektoniczne *offshore* (czyli sytuowane poza lądem stałym), są zróżnicowane ze względu na kraj użytkowania. Sprawą kluczową są przepisy krajowe oraz uwarunkowania lokalne. Trudno byłoby zatem przeprowadzić zbiorczy i pełny przegląd tych zagadnień dla różnych rejonów świata, do tego (co konieczne ze względu na odmienne przepisy), na różnych rodzajach wód. W celu przybliżenia zagadnienia w odniesieniu do polskich realiów podjęto się analizy konkretnego, zrealizowanego przykładu. Za najbardziej logiczny oraz reprezentatywny uznano prostą inwestycję polegającą na realizacji indywidualnego obiektu mieszkalnego na wodach śródlądowych. Wybrano wrocławski Dom Na Wodzie. Celem artykułu jest usystematyzowanie oraz przedstawienie stanu prawnego i administracyjnego w Polsce w zakresie tego rodzaju realizacji.

UMIEJSCOWIENIE OBIEKTU NA RÓŻNYCH RODZAJACH WÓD

Analizę należy rozpocząć od weryfikacji, co z prawnego punktu widzenia oznacza umiejscowienie obiektu na wodzie oraz jakie są tego konsekwencje. Na terenie Polski obiekt nadwodny może znajdować się na:

- polskich obszarach morskich, w których skład wchodzi: morskie wody wewnętrzne, morze terytorialne oraz wyłączna strefa ekonomiczna, a zatem podlega przepisom Ustawy o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej,
- śródlądowej drodze wodnej, a zatem podlega przepisom Ustawy o żegludze śródlądowej,
- innym akwenie żeglownym, nie będącym śródlądowymi drogami wodnymi, przy czym takie obiekty nie podlegają przepisom Ustawy o żegludze śródlądowej, a więc nie podlegają również ewentualnym ograniczeniom wymiarowym dla obiektów pływających na drogach wodnych.

Wymienione przypadki (oprócz wyłącznej strefy ekonomicznej) podlegają ponadto Ustawie Prawo wodne, całkowicie lub w określonych ustawą zakresach. Według zapisów Ustawy Prawo wodne „Wody stanowią własność Skarbu Państwa, innych osób prawnych albo osób fizycznych” (Art. 10.1) [5]. Dokładne sprecyzowanie zasobów państwowych zawiera dalszy ciąg Ustawy: „Wody morza terytorialnego, morskie wody wewnętrzne wraz z morskimi wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej, śródlądowe wody powierzchniowe płynące oraz wody podziemne stanowią własność Skarbu Państwa” (Art. 10.1a) [5]. Aby nie pozostawić wątpliwości, jaki jest charakter realizacji praw

własnościowych wynikających z powyższego, w Ustawie sprecyzowano: „Wody stanowiące własność Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego są **wodami publicznymi**” (Art. 10.2) [5]. Zatem, ze względu na własność wód oraz gruntów pokrytych wodami, wybierana lokalizacja umiejscowienia (zacumowania) *obiekty pływającego na stałe zacumowanego* do brzegu może wkraczać w prawa własności Skarbu Państwa lub właścicieli prywatnych. Ponadto, jak dowiadujemy się z Ustawy „Płynące wody publiczne nie podlegają obrotowi cywilno-prawnemu, z wyjątkiem przypadków określonych w ustawie” (Art. 10.3) [5]. W związku z tym należy oczekiwać, że większość terenów będących wodami płynącymi, jakie można by wybrać do tego rodzaju inwestycji, będzie wodami publicznymi. Możliwości i zakres korzystania z publicznej własności wód również jest zdefiniowany w Ustawie Prawo wodne:

1. *Każdemu przysługuje prawo do powszechnego korzystania ze śródlądowych powierzchniowych wód publicznych, morskich wód wewnętrznych wraz z morskimi wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej, i z wód morza terytorialnego, jeżeli przepisy nie stanowią inaczej.*
2. *Powszechne korzystanie z wód służy do zaspokajania potrzeb osobistych, gospodarstwa domowego lub rolnego, bez stosowania specjalnych urządzeń technicznych, a także do wypoczynku, uprawiania turystyki, sportów wodnych oraz, na zasadach określonych w przepisach odrębnych, amatorskiego połowu ryb* (Art. 34) [5].

Rys. 1. Usytuowanie Domu Na Wodzie w stosunku do historycznego centrum Wrocławia (źródło: opracowanie własne)

1 – Dom Na Wodzie, 2 – przebieg Odry w ścisłym centrum miasta, 3 – pozostałości fosi miejskiej, 4 – średniowieczne centrum miasta w granicach wyznaczonych ul. Kazimierza Wielkiego

Z powyższych fragmentów wynika, że miejsce wybrane do zacumowania omawianego przykładu (Dom Na Wodzie we Wrocławiu) jest wodą płynącą publiczną, a zatem przeznaczoną do powszechnego korzystania. Natomiast zbudowana przez inwestora przystań, do której na stałe zacumował ten obiekt, interpretowana jest w świetle przepisów jako *specjalne urządzenie techniczne*, czyli takie, które swoją stałą obecnością na powierzchni wody ogranicza innym powszechne prawo korzystania z niej. W celu zajęcia powierzchni przestrzeni publicznej w ten sposób, inwestor był zobowiązany do unormowania stosunków własnościowych z odpowiednim dla danego rodzaju wody przedstawicielem Skarbu Państwa. Potrzebował w konsekwencji *umowy dzierżawy gruntu pokrytego wodami*, przy czym umowy takiej nie można zawrzeć na czas nieokreślony. Omawiany obiekt jest zacumowany do przystani na śródlądowej drodze wodnej na terenie Odry, w granicach administracyjnych Wrocławia (rys. 1). Zarządzającym daną wodą jest Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej. Jednostką właściwą do podpisania umowy dzierżawy gruntu pokrytego wodami jest w tym przypadku Urząd Miasta we Wrocławiu.

WŁASNOŚĆ I ZARZĄDZANIE WODAMI

Analizując całościowo kwestię własności wody (rozumianej jako zbiornik, ciek itd.), można stwierdzić, że, zależnie od właściciela, zarządzającymi wodami na terenie Polski mogą być:

- Regionalne Zarządy Gospodarki Wodnej – jednostki budżetowe, podległe Prezesowi Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej. Zajmują się realizacją zadań związanych z utrzymywaniem oraz zarządzaniem wodami i urządzeniami wodnymi. W Polsce jest siedem jednostek RZGW według podziału określonego w Rozporządzeniu Rady Ministrów w sprawie przebiegu granic obszarów dorzeczy i regionów wodnych [3];
- Zarządy Melioracji – wojewódzkie samorządowe jednostki organizacyjne podległe Zarządom Województw, wykonujące zadania Marszałków w zakresie praw i obo-

wiązków określonych przepisami Ustawy Prawo Wodne;

- Właściciele prywatni.

Udzielenie dzierżawy na *działkę wodną* jest uwarunkowane szeregiem czynników. Przede wszystkim zainteresowany inwestor jest zobowiązany uzyskać pozwolenie wodnoprawne na daną inwestycję. Warunkiem uzyskania pozwolenia jest z kolei opracowanie przez inwestora operatu wodnoprawnego zgodnie z Art. 132 Ustawy Prawo wodne. W trakcie działań prowadzących do wydania pozwolenia wodnoprawnego właściwy organ (w omawianym przykładzie Urząd Miasta Wrocławia) zwraca się o wydanie opinii w danej sprawie, między innymi do właściwego Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej (który wydaje wytyczne dla danej przystani), właściwej jednostki Sanepid oraz właściwego Urzędu Żeglugi Śródlądowej (który opiniuje przystań, a po wybudowaniu, odbiera). W omawianym przypadku dotyczącym Wrocławia występuje jeszcze jeden organ, który bierze udział w procedurze weryfikacji udzielenia dzierżawy działki pokrytej wodami. Jest nim Biuro Rozwoju Wrocławia, które określa planistyczne uwarunkowania rozmieszczenia tego rodzaju obiektów na wodach w granicach miasta.¹

Warto zauważyć, że umieszczenie *obiekty pływającego na stałe zacumowanego* do nabrzeża w uprzednio przygotowanej oraz działającej przystani lub porcie nie wiąże się z koniecznością normowania stosunków własnościowych w formie *umowy dzierżawy działki wodnej* przez inwestora obiektu indywidualnego, ponieważ działające przystanie lub porty mają te kwestie już uregulowane własnościowo. W takim przypadku pozostaje uzgodnienie prawa do zajmowania danego miejsca z zarządzającym przystanią lub portem, na zasadach komercyjnych. Inwestor omawianego Domu Na Wodzie zdecydował się na zorganizowanie nowego, indywidualnego miejsca do cumowania. Zobowiązany był zatem do przejścia procedury uzyskania pozwolenia wodnoprawnego, a także do podpisania *umowy dzierżawy działki pokrytej wodami*. Na tym jednak nie zakończyła się całość procedur. Inwestor wybrał cumowisko swojego obiektu w miejscu położonym w centralnej części Wrocławia, przy uregulowanym brzegu, wzdłuż pasa drogowego ulicy Wybrzeże Juliusza Słowackiego (rys. 2). W celu zapewnienia dostawy mediów do obiektu inwestor musiał zwrócić się do zarządcy drogi (Zarząd Dróg i Utrzymania Miasta), aby wydał zezwolenie na zajęcie pasa drogowego na umieszczenie w nim infrastruktury technicznej, *niezwiązanej z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego*, w postaci przyłączy. Zaprojektowanie, uzgodnienie i wykonanie przyłączy mediów do nabrzeża, jako działanie budowlane na lądzie, podlega wszelkim wymogom określonym w Ustawie Prawo Budowlane, a za zajmowanie pasa drogowego naliczana jest stosowna opłata.

¹ Planistyczne uwarunkowania - regulacje planistyczne określają strefowanie zabudowy, jej intensywność, funkcję, czasem również wygląd zewnętrzny lub stylistykę, sposób obsługi, a także definiują wzajemne relacje pomiędzy sąsiednimi terenami, są określone dla terenu całego kraju, w podstawowym zakresie poprzez politykę przestrzenną na poziomie gminnym. Próby zastosowania tych samych narzędzi planistycznych, a więc zapisów planu miejscowego lub nałożenie regulacji urbanistycznych za pomocą innego rodzaju aktów lub decyzji, w stosunku do terenów wodnych jest w Polsce jeszcze stosunkowo rzadkie. W Europie, jak na przykład na terenie osiedla Waterbuurt w Amsterdamie, jest to już praktykowane co najmniej od początku pierwszej dekady XXI w [1].

Rys. 2. Dom Na Wodzie we Wrocławiu. W tle Most Grunwaldzki (źródło: zdjęcie z archiwum autora)

OBIEKTY PŁYWAJĄCE NA STAŁE ZACUMOWANE DO NABRZEŻA

Warto poddać analizie specyfikę obiektów *plywających na stałe zacumowanych do nabrzeża*, zarówno ze względów użytkowych, jak też prawnych. Obiekty pływające odznaczają się tym, że konstrukcyjnie nie wspierają się na dnie zbiornika wodnego ani na gruncie nabrzeża. Unoszą się na powierzchni wody, a więc pływają, ze względu na posiadaną wyporność. *Obiekty pływające na stałe zacumowane do nabrzeża* nie uprawiają jednak żeglugi ani nie dryfują swobodnie. Są utrzymywane w miejscu poprzez zacumowanie lub też połączenie z innymi (nie będącymi ich zasadniczą częścią konstrukcyjną) elementami wspartymi na dnie lub umieszczonymi na nabrzeżu. Ustawa Prawo wodne definiuje szereg obiektów określanych mianem „urządzenie wodne”, rozumianych jako służące kształtowaniu zasobów wodnych oraz korzystania z nich. Katalog wymienionych w Ustawie przykładów rozciąga się od murów oporowych, bulwarów, pomostów, do przystani, budowli piętrzących, obiektów energetyki wodnej. [5]

Wiele rodzajów obiektów pływających, w szczególności takich, które można dodatkowo określić jako architektoniczne (w tym Dom Na Wodzie), nie zalicza się do powyższych kategorii. Polskie Prawo wodne nie przewiduje na dzień dzisiejszy takiego wykorzystania wód i nie reguluje szczegółowo podobnej sytuacji prawnej. Jest to luka legislacyjna i niestety brak jednoznacznej informacji, kiedy będzie uzupełniona.

W ramach istniejącego obecnie stanu prawnego *obiekty pływające na stałe zacumowane do nabrzeża* na wodach śródlądowych w Polsce **są definiowane jako statki**. Podlegają w ten sposób wymogom ustawy w zakresie korzystania z zasobów wodnych w ramach *wypoczynku, uprawiania turystyki, sportów wodnych* (Art. 34.2) [5]. Definicję statków podaje Ustawa o żegludze śródlądowej. Według niej statkiem jest urządzenie pływające, z własnym napędem mechanicznym lub też takiego pozbawione. Do grupy tej są zaliczane również: wodoroloty, poduszkowce, itp. używane na drogach wodnych śródlądowych. Ustawodawca określa dalej, że ich przeznaczeniem jest przewóz osób, rzeczy, pchanie lub holowanie, a także nadzór nad bezpieczeństwem żeglugi. Zalicza do tej grupy także urządzenia przeznaczone do szkolenia, celów ratowniczych, połowu, związanych z wykonywaniem prac technicznych, używane do rekreacji. Co istotne, z punktu widzenia niniejszego opracowania, w Ustawie przewidziano również funkcje mieszkalne, biurowe, gastronomiczne, hotelowe. (Art. 5.1. punkt 1.) [4]. Z określonej Ustawą definicji wynika zatem, że urządzenie przeznaczone do celów mieszkalnych, pozbawione własnego napędu mechanicznego również spełnia kryteria statku.

Rozróżnia się dwie ścieżki prawne dotyczące rejestracji statków w Polsce:

- Statek (to znaczy obiekt tak definiowany) może być wpisany do rejestru administracyjnego polskich statków żeglugi śródlądowej, prowadzonego przez dyrektora odpowiedniego urzędu żeglugi śródlądowej, właściwego dla portu macierzystego;

- Statek używany wyłącznie do uprawiania sportu lub rekreacji podlega obowiązkowi wpisu do rejestru statków używanych wyłącznie do celów sportowych lub rekreacyjnych, który prowadzi właściwy polski związek sportowy, o którym mowa w Ustawie z dnia 25 czerwca 2010 roku o sporcie (Art. 19.2) [4], którymi są na przykład: Polski Związek Żeglarski (PZZ) lub Polski Związek Motorowodny i Narciarstwa Wodnego (PZM-WiNW). Właściwy polski związek sportowy nadaje numer rejestracyjny statku (§11.1) [2]. Wyjątkiem są statki używane do uprawiania sportu lub rekreacji napędzane wyłącznie siłą ludzkich mięśni o długości kadłuba do 12 m lub o napędzie mechanicznym, ale o mocy silników nie większej niż 15 kW. Takie jednostki mogą skorzystać z wyłączenia z obowiązku rejestracji.

Według interpretacji urzędników z Urzędu Żeglugi Śródlądowej *obiekty pływające na stałe zacumowane do nabrzeża*, które pełnią funkcje indywidualnych obiektów mieszkaniowych, są rozpatrywane przez nich jako jachty, a więc statki używane wyłącznie do uprawiania sportu i rekreacji. Można zatem zakładać, że obiekty nie przekraczające określonych parametrów, nie podlegają obowiązkowi rejestracji. Z dotychczasowej praktyki wynika jednak, że większość domów na wodzie w Polsce wpisywana jest do rejestru administracyjnego polskich statków żeglugi śródlądowej, przy czym statki zwolnione z obowiązku wpisu do rejestru mogą być do niego wpisane na wniosek właściciela. Równocześnie trzeba mieć na uwadze:

- statek może być dopuszczony do żeglugi po uzyskaniu świadectwa zdolności żeglugowej wydawanego przez Urząd Żeglugi Śródlądowej właściwy dla portu macierzystego statku, wydanie świadectwa poprzedzone jest przeglądem technicznym przeprowadzanym przez upoważniony do tego podmiot (Art. 28 ust.1) [4],
- statki używane wyłącznie do uprawiania sportu lub rekreacji bez napędu mechanicznego lub o napędzie mechanicznym o mocy silników mniejszej niż 75 kW oraz używane do połowu ryb bez napędu mechanicznego o iloczynnie długości i szerokości nieprzekraczającym 20 m² lub o napędzie mechanicznym o mocy do 20 kW są zwolnione z obowiązku przeglądów technicznych i uzyskiwania świadectw zdolności żeglugowej (Art. 34i ust. 3) [4].

Według informacji z Urzędu Żeglugi Śródlądowej *obiekty pływające na stałe zacumowane do nabrzeża*, jako nieuprawiające żeglugi, otrzymują uproszczone świadectwo zdolności żeglugowej. Według powyższego zapisu Ustawy, jeśli obiekty te są bez napędu mechanicznego lub też z napędem mniejszym niż 75 kW, nie mają obowiązku otrzymywać świadectwa zdolności żeglugowej. Na czas transportu obiektu pływającego bez napędu armator występuje o zezwolenie do właściwego Urzędu Żeglugi Śródlądowej. Podaje planowaną trasę, określa urządzenie pchające lub ciągnące, miejsce wypłynięcia i miejsce docelowe. Urząd dokonuje sprawdzenia bezpieczeństwa takiego transportu i wyznacza opłatę. Może być to transport specjalny lub jednorazowe pozwolenie na podróż niezwiązaną z eksploatacją statku (obektu). Na czas transportu całą odpowiedzialność za żeglugę oraz ubezpieczenie jednostek przejmuje kapitan jednostki holu-

jącej lub pchającej. W przypadku Domu Na Wodzie właściciel zdecydował zarejestrować swój obiekt w Rejestrze administracyjnym polskich statków żeglugi śródlądowej prowadzonym przez dyrektora Urzędu Żeglugi Śródlądowej we Wrocławiu. Świadectwo zdolności żeglugowej wydano na podstawie Orzeczenia technicznego o zdatności do pływania wystawionego przez Polski Rejestr Statków S.A., niezależną instytucję rzeczoznawczą, sprawującą z woli właściciela nadzór techniczny nad budową jego jednostki.

PROJEKTOWANIE OBIEKTÓW PŁYWAJĄCYCH

W danym przykładzie PRS S.A. w ramach nadzoru technicznego zajmował się wydaniem wytycznych projektowych odnośnie konstrukcji jednostki, rozpatrywaniem jej dokumentacji technicznej, wykonywaniem bieżącego nadzoru wykonania prac przy budowie, a także odbierał roboty zanikające, czyli te, które ulegają ukryciu przez kolejne czynności i nie są możliwe do późniejszego skontrolowania. Należy zaznaczyć, że zaangażowanie PRS S.A. do prowadzenia nadzoru technicznego w tym konkretnym przypadku było wyborem inwestora. Do projektowania obiektów pływających, w odróżnieniu od obiektów budowlanych podlegających Prawu budowlanemu, nie są wymagane uprawnienia państwowe. W praktyce Inwestor w Polsce może zaprojektować i wybudować taką jednostkę sam. Pomimo braku formalnych wymagań w stosunku do projektantów i budowniczych, budowa statków śródlądowych ma jednak swoje uwarunkowania, przepisy klasyfikacji oraz budowy. Przy projektowaniu i budowie takich jednostek należy przestrzegać:

- Polskich Norm (zgodnych z EN) dotyczących żelbetowych konstrukcji lądowych, z uwzględnieniem obciążeń działających na konstrukcje kadłuba lub pontonów o konstrukcji żelbetowej;
- przepisów klasyfikacji i budowy statków śródlądowych (w wypadku omawianego przykładu będą to: Przepisy klasyfikacji i budowy statków śródlądowych (SRL), Międzynarodowe konwencje, kodeksy, zalecenia – publikacje IMO) – w zakresie:
 - konstrukcji kadłubów wykonanych ze stali lub materiałów równoważnych,
 - konstrukcji nośnej nadbudówek / pokładówek,
 - kadłubowego wyposażenia cumowniczego i kotwiczego,
 - nadburć i barier,
 - wolnej burty,
 - stateczności i stateczności awaryjnej obiektu,
 - rozplanowania dróg ewakuacyjnych;
- warunków technicznych dla budynków przywołanych w § 7 ÷ 9 Ustawy Prawo budowlane w zakresie instalacji i wyposażenia nadbudówek / pokładówek, dotyczących konstrukcji i materiałów, w tym ich klasyfikacji przeciwpożarowej, instalacji wewnętrznych, w tych instalacji ochrony przeciwpożarowej oraz odgromowej.

Pomimo, że projektowanie i budowa obiektów pływających nie wymaga regulowanych przez państwo polskie uprawnień

ani uzyskania pozwolenia na budowę, to oczekuje się doświadczenia i wyobraźni w zakresie ich konstrukcji, a także wiedzy na temat właściwości użytych materiałów oraz praw hydrostatycznych. Z tych też przyczyn w omawianym przykładzie zaangażowano niezależną firmę zewnętrzną. Inwestor nie czuł się kompetentny w tym zakresie.

STATEK CZY NIERUCHOMOŚĆ

Za istotny w tym miejscu należy uznać fakt, że w Polsce (zgodnie z obowiązującym prawem) mieszkańcy tego rodzaju obiektów nie mają prawa meldunkowego, czyli muszą posiadać inny stały adres, pod którym są zameldowani. W omawianym przykładzie Domu Na Wodzie Inwestor wystąpił do Wydziału Geodezji i Katastru o nadanie numeru porządkowego swojemu obiektowi pływającemu na stałe zacumowanemu do nabrzeża i taki numer uzyskał. Następnie wystąpił do biura meldunkowego, w konsekwencji uzyskując zameldowanie. Zgodnie z posiadanymi informacjami jest to jedyny taki przypadek w Polsce. Definiowanie omawianej realizacji jako statek niesie za sobą pewne konsekwencje użytkowe. Podczas wizyty gości na pokładzie takiego obiektu musi być stale obecny jego właściciel, a więc armator.² Wymagana jest również jego asekuracja podczas przechodzenia osób wizytujących przez pomost łączący z przystanią. Armator zobowiązany jest także uzyskać informację, czy osoba wizytująca umie pływać. Jeśli nie, to w czasie przebywania na takim obiekcie powinna mieć założoną kamizelkę ratunkową lub inny środek asekuracyjny. Statek (a zatem w tym wypadku Dom Na Wodzie) powinien być dodatkowo wyposażony w środki bezpieczeństwa (kapoki, koła ratunkowe, itp.), zgodnie z wpisem widniejącym w dokumencie rejestracyjnym. Wszystkie te wymogi wynikają bezpośrednio z Rozporządzenia w sprawie bezpieczeństwa przy uprawianiu turystyki wodnej.³

PODSUMOWANIE

Procedura rejestracji mieszkalnego obiektu pływającego w Polsce, choć jest długotrwała, to jednak dość jasno określona zapisami prawa. Dowodzi tego omawiany przykład. Przyszłe inwestycje tego rodzaju zależą zatem bardziej od racjonalności ich powstania (szczególnie ekonomicznej oraz klimatycznej), niż od ograniczeń prawnych, czy też dostępności technologii i wykonawców. Należy jednak zauważyć, że budowa tego rodzaju obiektów w krajach, które rzeczywiście mają istotne osiągnięcia w tej dziedzinie oraz długą tradycję habitatów na wodzie (np. Holandia, Niemcy), wydaje się być zdecydowanie mniej obciążona proceduralnie oraz mentalnie. Wynika to w dużej mierze z faktu, że np. w Holandii status domów na wodzie jest jednoznacznie uregulowany prawem. Nie trzeba zatem stosować (nieco przecież nielogicznych) analogii do jachtów, w celu sprawnego zarejestrowania domu sytuowanego na wodzie.

Odrębnym zagadnieniem pozostaje odpowiednie urbanistyczne oraz planistyczne podejście do zagadnienia sytuowania

² Armator – „właściciel statku lub osoba, która uzyskała od właściciela tytuł prawny do władania statkiem w jego imieniu”, Art. 5.1 punkt 2 [4]

³ Dz. U. 2013 poz. 1366.

habitatów oraz obiektów użytkowych na wodzie. W naszym kraju wydają się być one daleko niewystarczające. Może to być w przyszłości nie tylko powodem frustracji inwestorów, ale także polem do nadużyć w umieszczaniu na wodzie obiektów, których funkcja oraz gabaryty będą niewłaściwe do danego miejsca, czy wręcz kwartału miasta. Należy dodać, że aktualnie trwają prace nad nowelizacją Prawa wodnego w Polsce. W przypadku wejścia nowej ustawy w życie, będzie wprowadzony szereg zasadniczych zmian w strukturze organów właściwych w sprawach gospodarowania wodami. Wpłynie to także na przedstawione w artykule procedury rejestracyjne. Według stanu na połowę 2015 roku, projekt nowej ustawy nie osiągnął jednak ostatecznego porozumienia podczas procedury uzgodnień międzyresortowych. W konsekwencji, nie jest pewne, czy wystarczy politycznej woli do podjęcia zdecydowanych decyzji przez rząd, czego następstwem byłoby uchwalenie znowelizowanego Prawa wodnego przez Sejm.

LITERATURA

1. Ballegooijen H. van, Namen T. van, Spikmans I., Vegt A. van der, Floating Amsterdam. The development of IJburg's Waterbuurt, Amsterdam, Ontwikkelingscombinatie Waterbuurt West, Projectbureau IJburg of the Municipality of Amsterdam 2012.
2. Rozporządzenie Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 21 czerwca 2013 roku w sprawie trybu rejestracji statków używanych wyłącznie do uprawiania sportu i rekreacji (Dz. U. z 2013 r. poz. 749).
3. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 czerwca 2006 roku w sprawie przebiegu granic obszarów dorzeczy i regionów wodnych (Dz. U. 2006 nr 126 poz. 878, z późniejszymi zmianami).
4. Ustawa z dnia 21 grudnia 2000 roku o żegludze śródlądowej (Dz. U. 2013 poz. 1458 z późniejszymi zmianami).
5. Ustawa z dnia 18 lipca 2001 roku Prawo wodne (Dz.U. 2015 poz. 469 z późniejszymi zmianami).